

העם

היורה בא

לפתע הוא בא — הגשם הראשון. הוא ניקה את הגגות, שטף את הכביש, הריד מצמרות העצים את האבק שהצטבר בהן במשך חודשי הקיץ ה' ארוך. הוא טיהר את האוויר, שיפר את הרייח, מגג תל-אביב ניתן היה למחרת היום, לראות בבירור, בעזרת משקפת, את הבתים של כפרו השומרון ואת צוקי ראש-הניקרה. שהיבת פרות. הבחירות הממשמשות וכאות לא יהיו כגשם השטף, אולם הן עשיות לנקות במקצת את האוויר, לי

צנחנים. שרון וחבריו החזירו — ושתקו. כאשר עזבו ההורים את המקום, כדי לשוב לבתיהם לפני תחילת יום-הכיפורים, נשארו הקצינים במקום. מול המצבה, הנישאת את שמות ההרוגים, התווכחו בלהט על אותה אשמה, ועל האיש שהטיח אותה בפניהם. הקרב על המעבר. בספרו, יומן הערכת סיני, הטיל משה דיין אשמות כבדות על קצינים רבים שהיו תחת פיקודו. המשותף לכל האשמות: אין כמעט איש מן הנאשמים יכול להשיב באופן חופשי לדין. כן — הם עדיין משרתים, רובם ככולם, בצה"ל, ואסור להם לפרסם הנוצרות אישיות או להתפלמס בנושאים צבאיים. אחד המותקפים ביותר, אלוף-פיקוד הדרום באותה תקופה, אכף שמחה

מפקד צנחנים אריק שרון במיטדה מדוע נכבש המעבר?

ני, לא יוכל לעולם להשיב לדין. הוא ניספה במטוס כחום המיבצע. מכל האשמות והקינטור, עוררה התקפתו של דיין על מפקדי הצנחנים את הרגז הקולני ביותר. כתב דיין: הקרב על המיטלה... החל אתמוז (31.10) בשעה 12.30. עוד קודם לכן, בשעות הבוקר המוקדמות, מיד לאחר שב הכוח העיקרי של החטיבה, שנוד ברכב בציר נחיל, הגיע והצטרף לגדוד המוצנח ליד מצבת-פאראק, רצה מפקד החטיבה לי התקדם ולתפוס את המיצר, אולם הוראה מפורשת מהמטכ"ל אסרה זאת. לכן ביקש מפקד החטיבה, וקיבל, אישור לערוך סיור למיצר, וסמוך לצהריים יצאה לדרכה, "יחידת סיוור" שהיתה, למעשה, צוות-קרב מלא, המסוגל לכבוש את מצרי חיסון — ה' מיטלה... מיד כשנכנסה השירה אל המיצר הדק, לה באש מהגבעות שמשני צדי התקן. אמנם האישור לסיור ניתן בתנאי שהמטיילים רים יימנעו מהסתככות בקרב, אך הסיור המשיך להתקדמות מתוך הנחה שרק כוח קטן של המצרים נמצא במעבר... החיילים המצריים היו ערוכים בכוכים טבעיים ומלאכותיים בצלעות הקר, משני צדי המעבר, וכיסו באש נשק קל ותותח חים נ.ט. את הדרך שמתחתיהם... מיד עם התחלת הקרב עלתה באש מכונית הדלק של הצנחנים, ובשקבותיה מכונית התחושית ועוד שתי מכוניות. מפקד ה' פלוגה שקצץ מהחומים נהרג במקום. ה' מרגמות הכבדות (120 מ"מ) שליוו את היחידה כדי לסייע לה — הוצאו מכלל שימוש. גם ארבעה אוזלמיים, טנק, גיפ ואמבונט נסגרו ונשארו תקועים. הדבר היחיד שניתן לצנחנים לעשותו היה לעלות אל כוכי המצרים, ותוך קרב פנים-אל-פנים לטפס ולכבוש עמדה אחר עמדה. זו היא הדרך היחידה לא רק כדי לסיים את הקרב בנצחון, אלא גם כדי שאפשר יהיה לפנות את העשרות הרבות (המשך בעמוד 10)

נער במיקצת את הצמרת, להוריד אבק ולשפר את הראייה. זה יהיה תלוי בבוחר. מלחמת-הבחירות עצמה כבר עושה זאת לא במעט. כך פירסם משה דיין, כתעלול של בחירות, את יומן-סיני שלו. הוא גילה, את אשר היה ידוע עד כה רק למעטים — שמיבצע הפרטי של בן גוריון ונערי-החצור היה רחוק מלהיות כולו מזהיר. התקפותיו הפרועות של דיין על כל עוזריו בימי המיבצע, על אלופי-פיקוד ומפקדי-חטיבות (ראה להלן), עוררו תגרי בות נועמות, תוך כדי כך נתגלו פרטים נוספים. כך נשחטה פרה קרושה נוספת, אולי האחרונה שעוד שרדה בחיים אחרי ה' שחיסה ההמונית של פרשת-לבון. מיבצע סיני ייראה בעתיד כפי שהיה באמת: כשלוף פוליטי נחרץ, שובע מהערכה כוד בת של המציאות המדינית, והצלחה צב' אית חלקית, שהושגה הודות לתנאים בלתי רגילים לגמרי ולמרות ליקויים רבים מאד. עד יום הבחירות, בעוד שלושה שבועות בדיוק, עשויים לבוא עוד גילויים רבים. כל אחד מהם יהיה כטיפת-גשם, השוטפת גרגיר אחד של אבק.

צה"ל

דין והצנחנים

ליד מצבת-הזכרון לצנחנים שנפלו בקרב, סערו השבוע הרחוקות. בדרך כלל, שימש טכס-ההתייחסות השנתי של ההורים ה' שכולים ושל וותיקי היחידה, להעלאת זכרו גות ולחידוש הקשרים. הפעם ניקרה ב' מוחם של כל המשתתפים השאלה: האם חלק מן החללים אמנם נפל שלא לצורך, באשמתו של מפקדם? "אני דורשת מכם תשובה!" קראה אחת האמהות השכולות לעבר אלוף-מישנה אריק שרון, ממפקדיה-לשעבר של חטיבת ה'

זה נכון. אבל זה גם לא נכון. האם מיקרה הוא שלאסיפות הכוח החדש בא "קהל של קונטרסים", קהל רציני המב' קש שידברו אליו ברצינות? האם מיקרה הוא שחרות מושכת, בצד יסודות טובים, פרחים ובריונים כה רבים? האם אין בחרות משהו המושך אותם? משהו כמיטען הרעיוני של התנועה? משהו בנישמתה של התנועה עצמה, בסיגנונה? ואותו משהו — שאינו בא בהכרח לכלל ביטוי בכנסת — איך יבוא לביטוי אם תתגבר חרות ותהפוך לכוח מרכזי במדינה? האם יוכלו המנהיגים להתגבר על משהו זה — או שמשוה זה יתגבר על המנהיגים, והם יצטרכו לרכב על הגלגל כמו פקק על פני המים?

***

תה אומר: "אני יודע כי תפיסת חרות היא בנייה רבה אנאכרוניסטית, ויש בה צדדים שליליים. אך בכל זאת, זהו הכוח היחיד המסוגל לשמש אלטרנטיבה למפא"י. האם אנחנו לא צריכים לתמוך בה בגלל זה בלבד?" זוהי גישה ביצועיסטית. אני שולל אותה. אך אני מוכן להתחכם גם עליה, לגופו של עניין. גח"ל אינה משמשת אלטרנטיבה מעשית למפא"י. אין לה שום סיכוי להגיע אי פעם לשלטון. בכנסת הראשונה היו לשני פלגי גח"ל 21 מנדאטים. בשניה: 31. בשלישית: 28. ברביעית: 25. בחמישית: 27. כבר עתה ברור כי בכנסת השישית לא ישתנה המצב. גח"ל תעלה בשניים-שלושה מנדאטים, או תרד בשניים-שלושה מנדאטים ותו לא.

מדוע? כי מבחינה פוליטית מעי-שית, לא גילו פלגי גח"ל להט מלחמתית.

חרות מתנהגת בכנסת, מזה 17 שנה, כ'אופוזיציה של הוד מלכותי'. היא קיבלה הקצבות מן המגבית היהודית. היא שייכת למועדון.

אם לא שיתפו אותה עד כה בקואליציות, הרי זה רק בגלל שבעונת הפרטי של דויד בן-גוריון, שקבע את הכלל: "פרט לחרות ולמק"י, רבים מאמינים כי חרות הסכימה לשותפות עם הציונים-הכלליים של מפני שוו תסלול בפניהם את הדרך. לתוך המחנה", ותעניק לה כשרות קואליציונית.

ואילו הציונים-הכלליים עצמם? הם כבר ישבו בממשלות. כשהם היו בקואליציה, לא השתנה דבר לטובה, וגם לא רעה. פשוט לא היה שום הבדל. לא כששר ציוני-כללי בא במקום השר הציוני-הכללי.

כיום האופוזיציה עייפה. היא תקועה בשיגרה הסרת-תוחלת.

ההתחברות של שני כוחות עייפים ו-שיגרתיים לא תוליד לפתע כוח דינאמי. במצב זה אין טעם לדבר על אלטרנטיבה לשלטון. השלטון לא ישתנה, אם לא תשתנה לפני כן האופוזיציה.

איך תשתנה האופוזיציה? לדעתי, רק על-ידי הופעת גורם חדש, בעל סגנון אחר ושיטות חדשות, בכנסת. עצם הופעתו יש' סיע לטובה גם על האופוזיציה הישנה, וגח"ל בתוכה. היא תצטרך להתחרות, היא תצטרך להתאים את עצמה לטסטרנד חדש. מבחינה זו תביא הופעתנו בכני-פת, כך אני מקווה, גם להתנערות של גח"ל.

***

אופן מעשי, הברירה הממשית שלך היא בזאת: קולך שלך יכול להביא לבחירת המועמד ה'28 של גח"ל, או להי' פעת כוח חדש לגמרי בכנסת. לא יהיה שום הבדל בכנסת השישית אם יהיו בה 27 או 28 או אפילו 30 חברי גח"ל.

אבל איזה הבדל יהיה בה אם יופיעו בה אנשי העולם הזה! אתה תצטרך לשקול מה חשוב יותר, בעיניך — לכנסת ולמדינה.

בברכה,

אורי שרון

מדוע? האם בגלל ההצעות המעשיות של בורגיניה? איש לא התייחס אליהן ברצינות. פחות מכל בורגיניה עצמו. אישיות מרכזית במרחב, מחסידי בורגיניה, אמרה לי בפירוט, בשיחה בחו"ל, כי ההצעות המפורטות לא באו אלא כדי לסבר את האוזן הערבית, ולהתחיל בגילגול הכדור. המטרה של בור' גיבה היתה להכשיר את הקרקע למיבצע שלום — בתנאים שיתקבלו על דעת שני הצדדים.

ואם כן, מדוע ראתה חרות סכנה ביוזמת בורגיניה?

מפני שכל יוזמת שלום מוסכמת לתפיסה של חרות. שהרי השנת השלום תימונע סופית, אחת ולתי מיד, את "שעות הכושר לשיחזור המולדת".

***

ייתי רוצה להוסיף כאן הערה צד-דינית, אך לא בלתי-חשובה. אני מכבד את דעות חרות, ואת גישת מר מנחם בגין, למרות שאינו מסכים עימן לחלוטין. אתהכח עימן — תוך כבוד. אבל קשה לומר מנכסיים של העלמה, של הורדת קול, של הסתרת, של הסוואה.

מישהו בגח"ל החליט שצריכים ליצור "דמות ציבורית" חדשה לחרות, כשם ש' טוכן של יחסי-ציבור מחליט לתת "דמות ציבורית" חדשה למושחת-שיניים.

הדמות המלחמתית אינה פופולארית ו-אינה באופנה. הציבור רוצה בשלום. אם כן, הבה ונשים במקרה את כל דעותיה של חרות על שלמות המולדת ועל החרות ה' גבולות ההיסטוריים — את עצם גישמתה וייחודה של חרות — ונדבר על שלום. חרות תשיג שלום. גח"ל תשיג שלום. מר בגין ישיג שלום.

איך? עולידו, מיבצע-שיחזור" כשי עולידו וקלידו הקמת מדינת ישראל על שתי גדות הירדן? על-ידי גירוש מיליון וחצי ערבים נוספים — או על-ידי הקמת מדינה יהודית שיש בה רוב ערבי?

לא אכפת לי שאלה הם פיתוחי-ביצים, ששום דבר אינו עומד מאחוריהם וזלת הרצון לצוד קולות.

אבל איכפת לי שמר בגין נתן את ידו — לפחות באופן אילם — למכססים כאלה של אנשי יחסי ציבור ושל פרקליטים ממוחלים.

זה איכפת לי — כי יש בכך משום גני' בת-הדעת, חכונה שלא ציגה עד כה את חרות. צר לי שמר בגין משלים כיום עם שיטת כאלה.

אמנם, למראית-עין זה טוב, כי דיבורי שלום באים במקום דיבורי-מלחמה. אך לי מעשה זה רע, כי הדיבורים לא ישנו את המהות הרעיונית של חרות, אלא רק את כנותה.

***

שטח המאבק על הדמוקרטיה ה' פנימית במדינה, מצבה של חרות טוב יותר. היא פעלה בעיקבות, אם כי בלי הצלחה, למען ביטול המימשל הצבאי, נגד חוק לשון הרע, ועוד.

אך לא אחיה כן אם לא אגיד כאן שיש סתירה מוזרה בין מעי שיהם של מנהיגי חרות בכנסת — ובין מעשיהם של רבים מאנשי חרות ברחוב.

בשבוע שעבר הסתכלתי בפניהם של כמה תיים אנשי חרות, שבאו במארגן לפוצץ אסיפה בה נאמתי. הם שיטעו את דברי ב' קריאות קצובות של "בגין ל-שלטון!" — קריאה שיש לה אסוסיאציות. הם חילקו ב' כניסה כרוזים מודפסים, בלתי-חגומים, ש' הכילו שמצות אישיות פרחות-גומי, ש' דבר שהעדי על הכנה מוקדמת והחלטה בדרג אירגוני כלשהו. הם השתקו רק בכוח, על-ידי פלוגת-המתנדבים שלנו.

באותה צורה הוצעו אנשי-חרות אסיפות של שרייממשה וראשי-מפלגות. יש בחרות שיכבה שאינה יכולה לסבול שום ביקורת, ותהיה גם שטטה ועניינית. שיכבה בצורתה, "בגין ל-שלטון!", כשם שנקומאן מוזיק לעצמו סם. אותה שיכבה שערכה פגרום בערבי רמלה, תוך צעקות של "בגין ל-שלטון!" — והביאה בכך נזק לאישוער למדינה בעולם.

בקיצור: שיכבה בעלת סממנים מוטאליטאריים מובהקים.

תאמר: מר בגין אינו אחראי לכך. הוא מטיף לדמוקרטיה. אם כל הפרחחים נוה' רים אל תנועותיה, במה זו אשמתו?